

[Nathalie Lind]

mune og i Københavns amt må kunne forstå, at en sådan tilkendegivelse, som man har i dag, kan man ikke sidde overhørig.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg vil til hr. Dræbye sige, at beslutningsforslaget skal forstås nøjagtig efter sin tekst, som jeg i øvrigt gjorde nærmere rede for for et øjeblik siden. Ministeren kan også benytte den.

Det må være indenrigsministerens pligt at sikre, at staten ikke gennem sit krav om, at man udnytter statens sengepladser, hindrer, at hovedstadsområdet kan efterleve den grovskitse, som man har opstillet. Det er en kendsgerning, at det kan man måske komme ud for, og det er efter min mening meget nyttigt at drage dette frem, for det er en af de ting, der må blive stående som noget, der er afgørende for, at vi kan komme igennem med tingene.

Det er væsentligt, at grovskitsen bliver overholdt. Det er ikke overflødigt, men det er skadeligt ved, at det ikke sker – for at gøre hr. Dræbys ord til mine i en noget anden forbindelse.

Indenrigsministeren (Henning Rasmussen):

Jeg har lovet mig selv – og jeg sagde det fra talerstolen for lidt siden – at jeg ikke ville gå ind i en diskussion om detaljer eller større ting i forbindelse med sygehusplanlægningen i Københavnsområdet. Men jeg vil gøre en undtagelse fra den selvpålagte begrænsning.

Hr. Hagen Hagensen siger – jeg må forstå det sådan – at det kunne være, at statens krav om, at statens hospitaler skal anvendes, bidrager til problemerne.

Jeg har undersøgt, hvordan det ligger med hensyn til statens hospitalssenge i forhold til grovskitsen. Det svarer til grovskitsens forudsætninger, og er der opstået skævheder – hvad jeg altså ikke har kendskab til – i sengeudbuddet i forhold til sengebehovet, er det altså ikke for så vidt angår statens del af hospitalsvæsenet. Det kan vi også vende tilbage til i udvalget.

Så sagde fru Nathalie Lind, at det, der skal til, er, at socialdemokraterne tager en samtale med sig selv. Ja, vi skal vel også tale med Frederiksberg kommune. Den er jo med i forhandlingerne, og Frederiksberg kommune er mig bekendt endnu ikke socialdemokratisk styret.

Det var en indskudt bemærkning, for det er nemlig ikke, som fru Nathalie Lind vil gøre det til, et socialdemokratisk ansvar. Det er de kommunalpolitikeres ansvar, der sidder i de tre sygehuskommuner og i hovedstadsrådet – på tværs af grænserne. Men jeg opfatter det ikke som andet end en indskudt bemærkning. Jeg tror ikke, fru Nathalie Lind mente alvorligt, at det alene var socialdemokrater, der skulle deltage i de beslutninger, der er nødvendige for at sikre, at det, folkettinget er enig om bør ske, også rent faktisk sker.

Jeg finder ikke, at jeg kan tage stilling til den aktuelle situation på grundlag af udtalelser på nuværende tidspunkt i pressen. Jeg har fået stillet i udsigt, at når teknikerudvalgets redegørelse til politikerne foreligger, vil jeg blive gjort bekendt med den. Først på det tidspunkt er der mulighed for at sige, hvor de tekniske overvejelser er endt, og på hvilket grundlag de politiske overvejelser derefter kan begynde.

Jeg vil gerne gentage, hvad jeg sagde i min indledning: der kan ikke ske sådanne ændringer i forudsætningerne for planlægningen, før planlægningen er forbi, at planlægningen ikke kan gennemføres.

Jeg vil sige til hr. Flygaard, at jeg ikke tror, det vil være heldigt, hvis ministeren får flere beføjelser. Hvad vil det betyde, hvis ministeren får flere beføjelser? Det vil betyde, at dér, hvor en plan ikke bliver gennemført sådan, som ministeren mener den bør gennemføres efter de lovregler, ministeren skal rette sig efter, skal ministeren kunne gennemtvinge det.

Jeg forudser, at hvis folkettinget pålægger en minister at begynde på det, så kommer vi ind i noget, som er meget uheldigt, og derfor beder jeg ikke om flere beføjelser. Der er nemlig den fundamentale forskel på det, vi taler om her, og det, som nogle af ordførerne har talt om med hensyn til at følge ministrenes administration og ministrenes beslutninger og ministrenes udøvelse af deres gerning, at her er der tale om via ministeren – som kun har en koordinerende og godkendende funktion, og som derfor også kan sige nej – at følge, hvordan det går de steder, hvor man efter lovgivningen har fået tillagt kompetence.

Jeg mener, der må være en forskel på at sige til justitsministeren, at folkettinget ikke